

ПЛАСТИЧНИЙ ОБ'ЄКТ ЯК ФОРМА ВИРАЖЕННЯ ХУДОЖНЬОГО МИСЛЕННЯ МОЛОДИХ МИТЦІВ

Сучасне мистецтво сповідує антиєрархічність ідей культурного релятивізму, стверджуючи багатоманітність, самотність та рівноцінність усіх граней творчого потенціалу митця. Молоді художники найбільш чутливі до трансформацій у суспільстві. Реальність, в якій вони себе виявляють, породжена зіткненням протиріч із необмеженою можливістю висловлення, з прогресуючими дискурсивними темами та твердженнями. Сьогодні — це виклик молодому художнику, змушеному розробляти нові стратегії творчого зростання, бути носієм сучасного мислення та трансформації образів, що виходить за рамки академічного мистецтва.

У результаті твори молодих митців ідейно радикальніші, в них присутня явна полеміка з пластичним мистецтвом минулого століття. У цьому процесі з'являються нові арт-практики, форми мистецтва, обумовлені художнім мисленням митців. Серед таких форм своє місце у сучасному арт-просторі зайняв пластичний об'єкт, що проваджує новітні ідеї у модифікованих формах. При постійній зміні та оновленні просторових форм і матеріальних втілень, при рухливості сучасних репрезентацій, цей вид художньої діяльності допомагає відтворити ідею, глибоку за суттю і оригінальну за формою.

Пластичний об'єкт, його тлумачення має різні культурологічні особливості у західній літературі. Сьогодні найчастіше використовують такі словосполучення: «contemporary objects», «ephemeral objects», «domestic objects». Всі вони безпосередньо стосуються сучасного мис-

тецтва: створення «об'єкта» з явними рисами класичної скульптури, дизайну, декоративно-прикладного мистецтва, реді-мейду, ленд-арту. Найчастіше їх об'єднують під спільною назвою «contemporary objects», зокрема на відомій виставці «International Art Fair for Contemporary Objects» (Лондон).

Пластичний об'єкт, що символізує свободу творчої інтенції, керованої лише волею художника, став втіленням відмови від багатьох традиційних принципів роботи зі скульптурою, її технікою і внутрішнім змістом. Пластичний об'єкт репрезентовано мовою пластичних ідеограм і символів, що апелюють здебільшого до «фіктивних, нереальних форм». Таким чином художники могли відійти від міметичної естетики, в тенетах якої так довго перебувало традиційне мистецтво, і передавати пластичну форму, зосереджуючись на виразності без імітації. Принцип «зображувати те, що мислиш, а не те, що бачиш» був покладений в основу естетики кубізму як наслідок рецепції африканської скульптури. Саме кубізм став платформою революційних змін не лише в осмисленні простору, а й часу. Від інших видів мистецтва пластичні об'єкти відрізняються відсутністю тимчасового розвитку образу, форма в них не змінюється, але присутній внутрішній характер процесу.

Пластичний об'єкт повинен бути неповторним, принципово оригінальним через те, що дійсність у ньому постає в її унікальному ракурсі, в індивідуальному художньому осмисленні. Навіть освоюючи один і той же життєвий матеріал, розкриваючи одну і ту ж тему на основі спільних ідей, різні митці створюють різні твори.

Основний ресурс молодого художника — це його власне життя, світ, де все складніше розрізнити еволюцію, споживання і виробництво, навички і їхню відсутність, іронію і контроль. Тому важлива постійна готовність до експерименту у відповідь на раптові мутації середовища. На кожному кроці може чекати непередбачуване, швидкоплинне, випадкове. Художники прагнуть до вивчення нових можливостей втілення ідеї у формі, яка для них є не основою задуму, а моментом руху народженої ідеї. Їхні форми — це швидкоплинні показники станів матерії. Непомітні і всюдисущі формальності вкладають

суб'єктивність у межі ідентичності. Так, у роботах молодшої художниці Маріанни Вахняк (копії елементів керамічного орнаменту, де орнамент — доповнення і підтвердження ідейності) бачимо відображення духовних цінностей та надзвичайної любові до керамотворення.

Художня форма — це умова можливості повідомлення. Об'єкт — це завжди подвійність присутності між нереальним і дійсним, кордон між твором і річчю. Найдоступніші предмети на зразок відбитків, ліній у творах Назара Білика складають ідеограми, де об'єкт — це соціальний образ. Об'єкт розкривається як структура переходу між річчю і людським виразом. Цікавими за задумом та виконанням є роботи Степана Рябченка («Явлення». Листова сталь. 2012), Жанни Кадирової («Мушля». Металевий каркас, черепиця. 2012), представлені на Першому фестивалі сучасної скульптури в Києві того ж року. Їхні абстрактні об'єкти відображають досконалість та красу, що працює як на сприйняття, так і на концептуальному рівні, впливаючи на глядача своїм філософським повідомленням

Нові способи одиничного досвіду виникають із матеріалізованих у процесі технічної еволюції абстрактних систем. Щільність асоціацій досягається візуалізацією ідей та етнічними мотивами. Такими є пластичні роботи Сергія Столярука, випускника факультету декоративно-прикладного мистецтва ЛНАМ. Цікаві типи досвіду і оптики міняють і методи мистецтва, яскравим прикладом чого є твори декоративно-прикладного мистецтва в техніці художнього скла.

Монументальні спроби висвітлення власних ідей віднайшли відображення у творах Сергія Жолудя, Єгора та Микити Зігури. Кам'яні скульптури є втіленням пластичних відображень власних характеристик молодих скульпторів.